

XVI.

IGNÁC, az antiochiai egyház harmadik püspöke Péter apostol után. Trajanus üldözése idején, vadállatok elé vetésre ítéltén Rómába vitték. Hajóútja során Szmirnába jött, ahol Polikárp, János tanítványa volt a püspök. Egy levelet írt az efezusiakhoz, egy másikat a magnésziaiakhoz, egy harmadikat a trallésziakhoz, egy negyediket a rómaiakhoz, amikor pedig innét tovább utazott, írt a philadelphiaiakhoz, a szmirnaiakhoz, de kiváltképpen Polikárpához, az ő gondjába ajánlotta az antiochiai egyházat. Benne az evangéliumról – amelyet én nem is olyan régen fordítottam le –, és Jézus Krisztus személye mellett ezen tanúságot teszi:

„én a feltámadása után testben láttam őt, és hiszem azt, hogy él”;

„és amikor az Úr elment Péterhez, és azokhoz, akik együtt voltak Péterrel, így szólt hozzájuk: – Íme, tapintsatok meg és lássátok, hogy nem vagyok testetlen démon. Tüstént meg is tapintották és hittek” (vö.: Smyrn. 3,1-2; Héber ev. fr. 19).

Mindenki előtt méltányos, hogy egy ilyen nagyjelentőségű férfiúról megemlékezzünk, és méltányos az is, hogy itt a rómaiakhoz írt leveléből egy rövidke részletet idézzünk:

„Szíriától Rómaig, szárazon és vizen, éjjel és nappal vadállatokkal küzdök, tíz leopárdhoz kötözve, azaz egy katonai osztaghoz, akik őrizetemre vannak, a jótékonyagra ezek csak rosszabbakká válnak. Bűneik számomra tanítás, de nem azért igazulok meg. Örvendezek a vadállatok felett, amelyeket számomra készítettetek, kívánom, hogy röviden végezzenek velem, csalogatni is fogom őket, hogy gyorsan fáljanak fel, nehogy mint mások vértanúságánál, megijedve hozzám se érjenek. Ha netán maguk nem akarnák, kényszeríteni fogom őket, hogy felfaljanak. Fiacskáim, bocsássatok meg nekem, én tudom, mi használ nekem. Most kezdek tanítvány lenni, a láthatók közül senki sem irigykedjék reám, hogy Krisztust elnyerjem. Tűz, kereszt, vadállatok, a test tagjainak széttörése és elszakítása, az egész test felőrlése, a Sátán minden gonosz kízóeszköze, mindez jöhet, csak Krisztust elnyerjem” (vö.: Rom. 5,1-3).

Amikor a vadállatok elé ítélték, mikor meghallotta az ordító oroszlánokat, szenvedés utáni vágyában így szólt:

„Krisztus gabonája vagyok, akit a vadállatok fogai őrlenek meg, hogy tiszta kenyérnek bizonyuljak (vö.: Rom. 4,1).

Trajanus tizenegyedik évében szenvedte el a halált, testi maradványai Antiochiában nyugosznak, a Daphnéi kapun kívüli temetőben.